

La vie en rose: Annemie Struyf trekt een jaar lang door Frankrijk, op zoek naar gewone mensen met hun buitengewone droom

Wie droomt niet van een plek in de natuur, waar het leven nog stil en eenvoudig is? Ergens in het zuiden, waar de zon altijd schijnt en de mensen nog tijd hebben voor elkaar. Waar het leven trager, zachter en milder is.

Een jaar lang trekt **Annemie Struyf** in **La vie en rose** door Frankrijk, langs mensen die hun ultieme droom proberen waar te maken. Jong en oud, met of zonder geld. Bevlogen dromers of gedreven idealisten, met of zonder plan. Het wordt een adembenemende tocht doorheen de vier seizoenen. Langs betoverende plekken en landschappen. Maar vooral ook langs gewone mensen, allemaal op zoek naar die buitengewone droom.

👁 **La vie en rose, vanaf 16 maart acht weken lang op donderdag, om 20.40 uur**

Een nieuw leven in Frankrijk

Eén jaar lang verhuisde Annemie Struyf haar werkplek van Brussel naar het zuiden van Frankrijk. Twaalf maanden lang maakte ze haar agenda vrij, en pakte ze haar leven anders aan.

Ze wilde die warme droom onderzoeken, die zoveel anderen ook koesteren: ertussenuit knijpen, naar de zon, een jaar in Frankrijk. Geen files en overvolle agenda's meer. Vrijheid van komen en gaan. Natuur ook. En stilte. Minder stress.

Annemie:

“Ik wilde graag werken, hard werken zelfs - schrijven en tv-maken - maar wél op een andere manier. Geen meetings meer, zelfs geen werkplek meer op de VRT. Gewoon zo klein en flexibel mogelijk. In Frankrijk zelf de verhalen sprokkelen. Tijdens de draaiperiodes rondzwerven met de camper, met cameravrouw/regisseur Kristel en klankman Toon of klankvrouw Tanya. Blijven slapen waar het ons uitkwam, op een camping of bij de mensen thuis. Zo deden we het ook, en op geen tijd werden we een mobiele redactie.

En ja, uiteindelijk bracht dit jaar mij de dingen die ik zo nodig had. Ik leefde meer buiten dan binnen. Ik stond nooit meer in de file, mijn agenda bleef leeg, ik genoot

van de vrijheid en ruimte. En bovenal, ik ontmoette mensen die,

net zoals ik, die Franse droom koesterden, maar

tegelijktijd veel verder gingen dan ik. Zij

zegden Vlaanderen voorgoed vaarwel.

Definitief. Om in Frankrijk een nieuw leven te

beginnen. Met hebben en houden vertrokken

zij, en zoiets is altijd ingrijpend.

Want verhuizen naar een ander land – ook naar een

land als Frankrijk – is emigreren. Het betekent: het ontdekken

van een andere taal, een andere cultuur, andere gewoontes en gebruiken, een ander ritme.

Vier seizoenen lang zwierf ik door Frankrijk, langsheen dezelfde mensen die allemaal hun bijzondere droom vorm wilden geven. Met vallen en opstaan, met wisselend succes. Het zijn herkenbare verhalen van mensen die op zoek zijn naar kwaliteit, rust, zuurstof, ruimte. Mensen zoals u en ik. In de ontmoetingen met hen valt veel te leren: wijze lessen, inzicht, humor, kracht, plezier. Een spiegel voor velen. En altijd opnieuw die zelfde vraag:

“Wat is kwaliteit?”

“Wat is belangrijk in het leven?”

Mozaïekverhalen

Doorheen de vier seizoenen begonnen hun verhalen door elkaar te lopen, zoals ook de afleveringen in deze reeks mozaïekverhalen geworden zijn. En bij elk verhaal vraag je je af hoe het de volgende keer met hen zal zijn.

Steve en Nancy zijn bijvoorbeeld maar één keer in Frankrijk geweest – in Disneyland Parijs of all places – als ze in Corrèze hun chambre d'hôtes beginnen. Als Annemie bij aankomst in Corrèze vaststelt dat ze geen woord Frans spreken, vraagt ze zich oprecht af of ze ooit in hun project gaan slagen.

Anders ligt het bij **Greet en Wim**, die op acht kilometer van Steve en Nancy wonen. Ook zij hebben een B&B, maar beseffen maar al te goed dat die onvoldoende geld in het laatje brengt. Van de opbrengst van nauwelijks twee maanden toeristisch hoogseizoen kunnen zij - een gezin met vier kinderen - onmogelijk leven. Dus ziet Wim zich genoodzaakt om de hele week als vrachtwagenchauffeur de baan op te gaan.

Ook **Koen en Katrien** komen tot de vaststelling dat hun Belgische frietkraam niet voldoende opbrengt om van te leven. Maar een onverwachte erfenis brengt soelaas, en voor het eerst in hun leven verwerven zij een eigen huis. Een droom die uitkomt.

Verrassend - en toch ook leerrijk – is het om vast te stellen dat je in Frankrijk met veel minder geld dan in België kan leven. Niet alleen overleven, maar écht leven en genieten. Dat doet **Steffy** op h  r manier. Als alleenstaande moeder leeft ze met haar kinderen heel dicht bij de natuur.

Jill en Mika pakken het op een andere manier aan. Met hun camion zwerven ze door het land. Als seizoenarbeiders bieden ze hun diensten aan bij de druivenpluk of in een

skioord. Met het geld dat ze verdienen kopen ze dan gewoon hun vrijheid.

Velen vinden in Frankrijk wat ze zoeken. Op voorwaarde dat ze er goed en realistisch over nagedacht hebben én dat het lot hen goed gezind is. Want het kan ook anders lopen. Dat overkwam **Marielle** die met haar vriend in Frankrijk een nieuw leven wilde beginnen, maar door borstkanker arbeidsongeschikt werd. Wat dan?

Bij de 84-jarige **Walter** op bezoek gaan, was voor Annemie ook altijd een groot plezier. Hij schonk ons de wijsheid en het inzicht van de man die op zijn leven terugblijkt. “Kijk eens hoe mooi,” zegt hij, terwijl hij Annemie de orchideeën in het bos aanwijst, “De mensen lopen voorbij aan al dat moois op hun weg. Ze zien het gewoon niet.”

Ook bij **Kat en Kristof** was het altijd fijn arriveren voor Annemie. Ziek door een teveel aan straling – van wifi, gsm en andere draadloze apparatuur – moest er een oplossing komen voor Kat en haar zoontje Aristide, die allebei de zogenaamde “stralingsziekte” hebben. In de Gers, een prachtige streek in de Sud-Ouest, vinden ze het huis van hun dromen. Hier willen ze een stralingsvrije B&B te beginnen. Maar er woont een witte uil in hun huis, en die willen ze nu ook weer niet verdrijven.

Bij **Danny en Sofie**, hardwerkende boeren uit de Kempen, is de conclusie dat iedereen altijd zichzelf meeneemt. Een boer blijft een boer. Of hij nu in Frankrijk of in België woont. Wie gelukkig was in Vlaanderen, wordt ook gelukkig in Frankrijk. Wie ongelukkig was in Vlaanderen, zal ook in Frankrijk zijn geluk niet vinden.

Ook **Kim en Tom** waren in Vlaanderen zo’n harde werkers. Tot het harde, mateloze werk Tom haast de das omdeed. Het was voor hen: compleet onderuit gaan in Vlaanderen, of een nieuwe start nemen in het zuiden. Het is afkicken voor Kim en Tom, van een leven in luxe naar een leven op een camping. Op zoek naar een nieuw project, dat hen in staat stelt om met hun drie kinderen een kwalitatief leven te leiden. Voor Kim en Tom is het erop of eronder.

Een mobiele redactie, een aparte manier van werken

De redactie had als motto: zo klein en flexibel mogelijk werken. Go with the flow. Less is more. Geen vergaderingen, verslagen en scenario's meer. Zelfs geen heuse cameraploeg meer.

Regisseur Kristel registreerde alles zelf met een kleine camera. Klankman Toon of klankvrouw Tanya pasten zich niet alleen wonderwel aan deze werkwijze aan. Meer nog, op een mum van tijd werden ze zelf ook een beetje researcher én producer én klankbord én fotograaf. Ter plaatse deden ze ook letterlijk alles zelf: research én planning én productie én opname. Voorbereiding én uitvoering.

Annemie:

“We hoefden geen luxe, slapen nog het liefst op een camping of in de vrije natuur. Of bij onze personages natuurlijk. Daar werden we als snel de gasten - soms

zelfs de vrienden - in plaats van de cameraploeg. Deze manier van werken maakte een ander, gewoner, spontaner contact mogelijk. Als Steve en Nancy verhuizen, verhuizen wij letterlijk mee. Als Sofie met de tractor rijdt, rijden we mee. Als Aristide in een boom klimt, klimt Kristel mee. Als liefde, ergernis, verlangen, verdriet de kop opsteken, zijn we er gewoon bij. Heel gewoon, alsof het vanzelfsprekend is. En het was ook vanzelfsprekend.”

Deze werkwijze werpt zijn vruchten af. In de reeks *La vie en rose* is niets geënceneerd, niets opgezet of afgesproken. De kracht zit precies in de authenticiteit en de vanzelfsprekendheid, de herkenbaarheid en de kwetsbaarheid.

👁 La vie en rose: vanaf 16 maart elke donderdag om 20.40 uur op Eén.

🌐 www.een.be

PERSCONTACT

MEER INFORMATIE

Lesley Hernalsteen, Perscoördinator Eén. 02 741 58 45, lesley.hernalsteen@vrt.be

Pressroom Eén: <http://communicatie.een.be/>

INTERVIEWS

interviews@vrt.be

FOTO'S

Jenthe Nonneman, Fotoredacteur Eén. 02 741 35 15, jenthe.nonneman@vrt.be

Persportaal: pers.vrt.be